

Молитвата на Николчо

Една бедна вдовица казала една сутринъ на децата си, които били всички още малки.

„Мили мои дечица, нѣмамъ съ що да ви нахраня днеска. Нѣмамъ ни хлѣбъ, ни брашно, нито даже едно яйце въ кѣщи. Молете се на благия Богъ, да ни дойде на помощъ, защото Той е казалъ: „повикай Ме въ скръбъта си, и Азъ ще ти дойда на помощъ“ (Псал. 50; 7, 15)

Малкиятъ Никола, който едва ималъ шестъ години, трѣгналъ за училище гладенъ: сърдцето му било пълно съ скръбъ. Като миналъ покрай църквата, и видѣлъ вратата ѝ отворена, той влѣзълъ полекичка и колѣничилъ предъ стѣпалата на олтаря. Понеже нѣмало никой другъ въ църквата, той почналъ да се моли високо.

„Отче нашъ! Който Си на небесата, — казвалъ той, — ний сме петъ деца и нѣмаме нищо да ядемъ. Майка ни нѣма вече ни хлѣбъ, ни брашно, нито даже едно яйце. Дай ни, моля Те, нѣщо за ядене, за да не умремъ отъ гладъ, ний и майка ни. Помогни ни. Ти Който Си силенъ — Ти, можешъ лесно да ни дойдешъ на помощъ, защото Самъ Ти не Си ли ни обещалъ помощъта Си?“

Тѣй се молелъ малкиятъ Ни-

кола съ детското си простодушие. Като си свършилъ молитвата, той се опѣтилъ къмъ училището.

Когато се върналъ въ кѣщи, видѣлъ на масата една голѣма пита хлѣбъ, една голѣма чиния брашно и една кошница пълна съ яйца.

„О! — извикалъ той радостно, — Богъ да бжде благословенъ, Той, Който чу молбата ми!

